

Pro dnešní svátek jsou tři názvy: současný název Svátek Uvedení Páně do Chrámu, předkoncilní název Svátek Očišťování Panny Marie a neposledně i východní název Svátek Setkání v chrámě. Všechny tyto tři události vyprávělo Lukášovo evangelium. Do liturgie vstoupilo svěcení svíci a průvod. Oba tyto prvky navazují vyprávění evangelia, jak Josef s Marií putují do chrámu a na chvalozpěv

starce Simeona, který o malém Ježíši prorokuje, že bude světlem pro pohany a důvodem k pádu i povstání Izraele.

Podívejme se prvně na slova proroka Malachiáše. Ten hovoří o chrámu, do kterého mám přijít sám Pán, nejdříve však má přijít jeho posel. Chrátová bohoslužba Starého zákona je bohoslužbou náznaků a tužeb lidského srdce. Chrámem Bůh učil lidská srdce vyjádřit to, po čem ze své hloubi touží a co bude jednou za času Krista přetaveno do reality toho, co Bůh skutečně způsobí. Proroctví o vstup Pána, Boha, do chrámu je proroctvím, že Bůh odpoví na touhy lidských srdcí po lásce a odpouštění zla. Dnešní svátek ukazuje, že Pán vstupuje jako malé dítě. Je naplněno proroctví a Bůh přichází v tichosti, slabosti a s něžností, jakou je malé nemluvně.

Listu židům, který zazněl, hovoří o sourozenectví Ježíše a nás lidí. Bůh se stává jedním z nás. Přišel nést spolu s námi to, co je pro nás těžké. Přišel dát svobodu od otroctví zla a otroctví strachů z čehokoli, zvláště pak se smrti. Stal se mezi námi veleknězem, prostředníkem mezi nebem a zemí. Opět dnešní svátek vnímá tento text jako vstup Boha do chrámu lidské společnosti.

A nyní pár poznámek k evangelijními příběhu:

Prvně si můžeme všimnout, jak Bůh chrání to, co je slabé. Ponořme se do starých dob a zkusme vnímat postavení mužů a žen ve starověké společnosti. Žena po porodu byla prohlášena za nedotknutelnou, než odeznělo šestinedělí. To bylo rituálně zakončeno modlitbou díkůvzdání. Potom úcta k životu, jako Božímu daru byla vyjádřena další ritualizací a to poděkováním za to, co otvírá lůno matky a stává se navíc nositelem druhu budoucího života - muže. Ať člověk, nebo tvor daný člověku do správy. Poděkování za vše prvorozené formou oběti.

Potom dochází k setkání se dvěma starci, mužem Simeonem a ženou Annou. Oba staří lidé zcela otevřeni Bohu do té míry, že se jím nechali vést. Byli plni Ducha Svatého. Simeon je vykreslen jako spravedlivý - mohli bychom říci charakterní. K tomu zbožný, ale tak, že vnímal vážně přísliby proroků, znal Boží slovo a věřil mu, že se naplní přísliby o Mesiáši a Izraeli. Jeho život se odvíjel tak, že se nechal vést Bohem. A to v tomto příběhu mělo dvojitou podobu. Jednak se nechal vést do chrámu a jednak tam mezi mnoha lidmi rozpoznal dítě, Božího Mesiáše. Jeho srdce bylo nejen vedené Duchem Svatým, ale bylo ho plné a tak vytryskl z jeho úst chvalozpěv i proroctví. Smysl jeho života byl v očekávání setkání se s Kristem. Tím, který bude světlem všem lidem a mnohým Izraelitům k novému životu. Kristus byl smyslem jeho života a o tom zpívá. Stejně i prorokyně Anna.

Modleme se za dospělé lidi, za své rodiče i prarodiče. Bůh zdroj moudrosti a radosti i skrze ně chce přicházet, aby zehnal dalším generacím. Modleme se i za sebe, aby náš život byl moudrým očekáváním setkání se s Kristem, světlem a důvodem k našim povstáním k životu.

Poslední, čeho si můžeme povšimnout, je Lukášovo ukončení příběhu, že se Josef s Marií vrací do Nazareta. Není zde zmínka o Herodovi ani útěku do Egypta, jak líčí Matouš. Otázka jak toto synchronizovat je otevřená. Jsou zde však dvě shodnosti: Zatímco Matouš líčí příchod tří pohanských učenců vedených světlem hvězdy k malému Kristu, tak Lukáš nechá zpívat Simeona o Ježíši, že bude světlem k osvícení pohanům. Zatímco Matouš nechává malého Ježíše i jeho rodiče pronásledovat krvežíznivým Herodem, tak Lukáš hovoří Simeonovými ústy o tom, že Ježíš bude znamením, kterému se bude odporovat, že bude k pádu, ale k povstání Izraele a že Mariino srdce zakusí meč, aby vyšlo najevo smýšlení mnoha lidí. I to může být jakási paralela.

Světlo svíce, kterou si můžeme odnést na domů, nám bude připomínat Simeonovo slovo o Kristu. Ať naše svíce nehoří jen v dobách temnoty, kdy světlo hledáme, ale ať hoří i tehdy, kdy se budeme stavět do pozice: Pane, zde jsem, mluv, tvůj služebník naslouchá.